

1. Quan el fi és el principi

Les ruptures no són el fi del món, com tampoc les reconciliacions són el naixement de res, la vida continua, tant si vols com si no. La vida a vegades et porta a terrenys fangonosos, però l'has d'estimar igual que quan et transporta a paradisos celestials. Ella és cruel i deliciosa, et fa millor persona i t'enfonsa en la misèria. Ho és tot, encara que sovint t'ho tregui, segurament per un maleït equilibri, les lleis del qual se t'escapen.

Hola Marina,

Com estàs? Encara estàs arruinant la teva vida buscant feina? Jajaja. Saps si la teva amiga de Marrakech podria allotjar-me a la seva casa uns dies? Necesito fugir i respirar un altre aire.

Salut

Pol

Mentre espero la resposta de la Marina em submergeixo en la recerca de bitllets d'avió, a través de les companyies pirata *low cost*. Apunto les dades d'un vol alternatiu a Bremen, per si la resposta de la Marina és una negativa.

Malviure del teu propi art té una avantatge, pots agafar-te les vacances quan vulguis, sempre que la butxaca t'ho permeti, és clar. Consulto l'agenda per veure els encàrrecs que tinc. Si aquesta tarda treballa dur a la matinada ho puc tenir tot fet.

Obro una ampolla de vi que hauré de buidar entre avui i demà. La nevera està tan trista com jo. Queda un ou, una hamburguesa de vedella i formatge. Suficient per

alimentar-me un parell de dies, si hi sumo arròs i pasta que tinc a l'armari.

Mentre poso l'olla al foc per fer bullir l'arròs faig el primer glop de vi. No està malament aquesta ampolla de garnatxa. Apunto en un paperet el nom del vi, per comprar-ne més quan torni. Ho penjo a la nevera sota un iman de Zagreb.

Com no puc deixar de pensar en mil coses, encenc l'ordinador i poso música balcànica a tota potència. M'acabo la primera copa de vi abans de posar l'arròs a l'aigua. Me'n serveixo la segona. El mòbil fa *pipipi*, però no tinc cap ganes de veure qui em deixa un missatge, que segurament serà empipador i molest. No vull veure ningú, ni parlar-hi. Només espero la resposta de la Marina, que ja triga massa. Mira parlant del rei de Roma...

Hola Pol,

Quina sorpresa! Estic la mar de bé en una nova feina que vaig començar fa un parell de mesos. Res d'especial, però tinc uns companys guais. Faig de tot en una ONG d'àmbit internacional. Ja t'explicaré quan ens veiem. Sobre això que em demanes, dona'm un parell de dies i t'ho dic. La meva amiga està vivint a Granada, però no crec que la seva família tingui cap inconvenient en acollir-te. Digue's que som cosins segons, no millor digue's que som cosins germans. Sempre ens han dit que ens assemblem, no?

Quan vulguis saps que em pots explicar què et passa.

Un petonàs enorme, guapo!!!!!!

M.

Un parell de dies semblen una eternitat a hores d'ara. És igual tiro pel dret. Agafo un avió cap a Marrakech que surt d'aquí tres dies. Amb o sense l'amiga de la Marina me n'hi vaig. M'anirà bé una mica de sol i de calor, per trencar l'hivern cru que estem vivint. Serà el meu regal de reis.

Falta un quart d'hora per dinar, i aprofito aquesta estona per fer-me la maleta. Ho deixo tot preparat al llit, i juntament amb la càmera de fotos i el passaport hi poso el bloc tot terreny i un parell de bolis. Aquesta tarda sortiré a comprar una guia, i un mapa de carreteres, per si tinc sort i em deixen un cotxe. La meva economia no sé si suportaria llogar-ne un. Ho hauré de consultar.

2. Fugir no és sempre fer un pas endavant

Has tingut sort, la família de Nurhan estarà encantada d'acollir-te, diga'm quan arribes que t'aniran a buscar a l'aeroport. Si marxes ja encara podràs estar un parell de dies amb ella i enviar-li records de part meva. Porta'm un record i no facis el tonto.

Besets.

M.

Pd: et deixaran un cotxe, per si vols fer una petita ruta pel país, bandarrra!

Fantàstic, he tingut sort, cotxe i casa gratis!

Ei Marina!

Moltes gràcies per la teva ajuda. Ets una crack! Ara no em ve gens de gust explicar-te què em passa, només et puc dir que coses de l'amor.

Arribaré el dimecres a les nou del matí, hora d'allà. Com és la teva amiga?

Salut

Pol

Recullo les poques fotos d'ella i les col·loco en l'escriptori. Acabo de rebre un missatge dient que vindrà dijous a buscar les seves coses. Perfecte, perquè ja seré lluny d'aquí i d'ella. D'aquesta manera no tindrè la temptació de perdre la poca dignitat que em queda. Si vol temps li donaré tot el temps que vulgui. Fins que se n'afarti. A la puta merda!

Surto a fora que se m'ha acabat el pa i els tomàquets de sucari. De pas em passaré per casa el Manel, per dir-li que seré fora uns dies i que em vingui a regar les plantes.

Totes menys els cactus, que l'últim cop me'ls va matar de tanta aigua. Espero que aquest cop s'enrecordi. Per si de cas enganxo uns paperets en els cactus: *No volem aigua, volem gintònics!*

3. Les sorpreses mai venen soles

El dia abans de marxar rebo un *sms* d'en Carles que em recorda que en una galeria de Girona inauguren una exposició on sóc un dels artistes exposats. Esgarrifat consulto l'agenda. Merda! Ho havia apuntat en el mes següent. La trobada és d'aquí un parell d'hores. Després sopar i festa. Això vol dir dues coses. Una de positiva és que estaré a prop de l'aeroport, una altra que agafaré el vol amb una ressaca de campionat. Sort del Carles.

El Carles representa més que un representant o secretari, un amic que em treu les castanyes del foc, sempre que ho necessito. Conduint per l'Eix, passat Vic, sona el mòbil. Posso els mans lliures. És ell. Segona sorpresa en un dia. S'han venut dos quadres meus al preu que demanàvem i tinc una oferta sobre unes il·lustracions en un llibre de poesia, d'un poeta reconegut, però que no m'agrada gens. Tira li dic, accepta-ho. Em contesta que m'ho pensi bé. Que llegeixi l'oferta, me la passa per correu electrònic. Abans de penjar afegeix que les dues obres venudes s'havien d'exposar. Ell previngut com sempre ha agafat tres quadres més. Per si hi cabien. Em diu els noms. Hi estic d'acord. Ets un crack, li dic. Riu amb ganes, orgullós de l'elogi. Penjo dient-li que ens veurem en una hora. Apreto l'accelerador sense fer cas de la senyal del radar.

L'exposició està força bé. Tinc la sensació que la galeria fa més patxoca que alguns dels artistes exposats. Està a petar de gent. Les copes de cava volen de les safates. Amb la gola seca i la paciència finita, surto a buscar una cervesa al bar del costat. Observant la fauna del local me n'adono com em sento d'estrany en aquestes trobades socials. Tothom parla amb tothom amb una

fluïdesa que em sorprén. La banalitat, alegria i alcohol es barregen amablement. Un dels personatges observats es dirigeix a mi i em pregunta quina seguretat hi ha per evitar els robatoris. M'ha confòs amb un *segurata*? Li contesto que tot està vigilat per càmares i sensors. Se'n va més content que un gínjol a explicar-ho al seus amics. Quan em busca per assenyalar-me ja no hi sóc.

Estic al fons de l'exposició, on he canviat l'ampolla de cervesa per una de cava. Del no res apareix en Carles amb dues copes. Les ompló i m'agafa pel braç i em comença a presentar a gent. Una hora i mitja després no sé on he deixat l'ampolla de cava, ni per què pinto. Estic atabalat de tantes preguntes i elogis. Deixo anar la possibilitat de marxar a sopar a algun lloc. La panxa em reclama amb insistència que li faci cas. Unes cinc persones, de les que només conec una noia, de fa vint minuts aproximadament, s'uneixen amb enorme vivacitat. Abans de fondre'm amb la nit el Carles em comunica que s'han venut dos quadres més i que ho tindrè tot ingressat en un parell de dies. La xifra total em fa somriure. Em sembla que canviarem l'entrepà per un plat de forquilla i ganivet i una ampolla de vi amb denominació d'origen.

Són gairebé les quatre de la matinada. Estem a casa de la noia. Del petit grup n'ha caigut un, que demà havia de treballar. El pis és dels antics, sostres alts, balcó llarg i estret, terra de parquet natural, biblioteca imponent. M'està explicant una discussió amb un periodista de guerra que va tenir a la Costa d'Ivori. Ella hi era per fer un reportatge de fotografia. Es declara una seguidora de la meva obra.

—Ets com un home del renaixament. Fas de tot.

—Fer moltes coses no vol dir fer-les bé —noto com

allargo les paraules excessivament. Són els efectes de l'alcohol, se m'aixecarà?.

—El que més m'agrada de tu són els poemes.

—Perquè no m'has sentit cantar.

—Ho fas?

—Sí, no s'havia si cantava o recitava. El meu grup em va convidar a sortir-ne, amb molta gràcia, ho reconec.

—Ah sí?

—Van portar un gall en un assaig, per fer-me els coros. Van dir que no es notaria molt la diferència.

Explota a riure i aleshores li veig, per primera vegada, palpitant l'escot. Verge santa!

—Vaig continuar com a lletrista. M'ho van demanar. No els volia perdre la pista i ho vaig acceptar.

—Com es diu el grup?

—*Butxaques Foradades*.

—Òstia! Què fort! Els vaig veure en concert el mes passat i em vaig enrecordar dels teus poemes. Per un moment vaig dir-me que per força havíeu de tenir alguna relació, però ho vaig deixar per absurd.

Acluco els ulls. Em couen pel fum. En aquell moment noto com m'acaricia els cabells, acte seguit els seus llavis en els meus, la mà en el seu pit, la música es desdibuixa de fons, en un llunyà rumor. Ens separem per veure'ns i faig un bot endarrera. La seva cara s'ha transformat en la de Rebeca, la dona que ha marxat, la meva antiga parella. Intento dir-li que vaig al lavabo. No sé si m'ha entès. Estic massa begut. Poso el cap sota l'aigua. El cervell va massa accelerat. Veig a ella sobre meu, despullada, pits rodons, a sota la piga que li petonejo, la veig despertar-se al meu costat, corrent pel carrer, comprant les verdures al mercat, rient després de fer un glop de cervesa, sortint dels emproadors amb un vestit cenyit, abraçant-la per

l'esquena només entrar al pis...

Tinc la sensació que el cap m'esclatarà en breus segons. Miro al rellotge. Falten tres hores per sortir el vol. Torno al menjador. No hi ha ningú. Ella està en roba interior. En el sofà. Em diu que m'acosti. Li responc que en tres hores haig d'estar en un avió. Em tapa la boca amb la mà. La deixo fer, dissimulant l'ansietat que sento. Només quan entro dins d'ella puc asserenar-me. No té res a veure amb la Rebeca, físicament vull dir. Maldestres degut a l'alcohol, ens caiem dos cops del sofà. La segona vegada ja no ens tornem a aixecar.

M'acomiado fent la promesa de trucar-la, però quan sóc a fora me n'adono que no tinc el seu telèfon, ni que recordo on tinc el cotxe. Recolzat en un arbre intento ordenar les imatges, records i pensaments que ocupen el meu cap. Ah! Ja ho tinc! El cotxe està a prop de l'estació de busos. Decoro l'arbre amb un vòmit agre. Millor fer net aquí que en l'avió.

Maleta en mà i ja dins el bus de l' aeroport descobreixo un blau enorme al costat esquerra, sota l'aixella, al costat del costellam. Noto a més a més, una esgarrepada a l'esquena i una marca al coll, que intueixo que deu ser una mossegada. Vaig fet un cromó. El vidre del bus m'ho confirma. Els cabells despentinats, els llavis ressecs, ulls vermellors i la barba de tres dies fan un conjunt no massa favorable. Per adobar-ho noto el naixement d'una imminent i devastadora ressaca.

A dins l'avió, i després de la sotragada inicial, em sento com una sardina en escabetx. El cap del company de fila reposa en la meua espatlla. De la boca se li escap un regalim de saliva, que està xopant el jersei que duc. El retiro amb compte. No porto ni una trista pastilla a la bandolera. Tanco els ulls i tot es fon en negre. Alliberament, per fi.

4. Buscant una pastilla per empassar

Fora de l' aeroport em reb una calor desmesurada. Calçat amb les ulleres de sol, com a escut, busco a algú que em reconegui. Una dona calçada amb talons i un vestit vermell s'apropa i em planta dos petons sonors a la galta. Em saluda amb un castellà, peculiar, barreja d'andalús i lleument afrancesat. És baixeta, de corves agradables, pas curt i accelerat, li molesta que la miri directament. La noto molt nerviosa, em demana disculpes pel retard. Quin retard?

Obre la porta d'un *Lincoln*. On m'he fotut? El recorregut fins la seva casa se'm fa etern. Mai he vist una persona fer tantes coses alhora que condueix. Explica que s'ha discutit amb una cosina seva, es queixa de la duresa de ser bona anfitriona. Intento recordar alguna oració, però en el seu lloc em ve la cara de la noia gironina, la Marta, i la seva llengua.

Estem circulant per una carretera en direcció a l'Atles. Veig el seu cim tacat de neu. Just després d'un canal torcem a l'esquerra sense frenar. Un núvol de terra ens envolta i ella que no para de tocar la ràdio i de parlar. La ressaca vol tornar i caic en el detall que les pastilles les tinc en la maleta i que no he comprat aigua, ni tabac a l'aeroport. Estem en un camí de terra i parem davant una porta enorme franquejada per dues torres i una muralla que es perd pels laterals.

Dóna uns cops a la botzina i esperem. Un parell de minuts i la porta s'obre. Ens saluda un home. Cabells curts, rostre prim, espatlles caigudes. Amb la mà ens fa una senyal perquè passem. La Nurhan li diu una cosa en àrab. Ell assenteix obedient i submís. Em mira més a mi que a ella. Es deu preguntar qui sóc. Benvingut al club, jo